

[Erik Eriksen.]

sådan, at skranker — det være sig offentlige eller organisationsmæssige — som unødigt begrænser konkurrence og byggekapa- citet, og som dermed fordyrer boligproduktionen, må nedbrydes.

Det er ud fra statsministerens tale på dette som på så mange andre områder svært at lodde regeringens egentlige hen- sigter, men vi lægger altså i mit parti stor vægt på, at byggerestriktionerne afvikles og muligheden for en forøgelse af bygge- kapaciteten udnyttes. Men der er, synes jeg, formuleringer i den højtærede stats- ministers tale, som i høj grad gør mig skep- tisk over for de midler, regeringen synes at have i tankerne. Her må jeg gøre en til- føjelse — jeg skulle have sagt det før — nemlig den, at vi også skal vogte os for, at der gennem lovgivningen fremmes et byggeri, der om ganske få år vil blive betragtet som underlødigt. Jeg behøver næppe at understrege, at et og andet tyder på, at administrationen af byggeregule- ringen har udviklet sig på en måde, som vi må følge med den mest kritiske opmærk- somhed.

Jeg behøver vist heller ikke at komme nærmere ind på dette, men skal vende mig til de problemer, der knytter sig til uddan- nelse og trafik, og her kan jeg indskrænke mig til at sige, at det er vel sådan, at det moderne erhvervsliv i høj grad har brug for uddannelsesformer, der supplerer de gammelkendte, og netop de erhvervsmæs- sige forskydninger understreger, at et mo- derne uddannelsessystem ikke må lade mennesker blive tilbage i en blindgyde, selv om de er kommet ud over den alminde- lige uddannelsesalder. Også på dette om- råde mener vi at der er store opgaver, der trænger sig på.

På det sociale område er hovedspørgsmå- let i øjeblikket vel den efterlønsordning, der er bebudet fra næste 1. april. Spørgs- målet er jo i øjeblikket genstand for ud- valgsbehandling, og jeg har ikke noget kendskab til, hvor langt man er kommet med arbejdet. Jeg kan derfor indskrænke mig til et par principielle betragtninger.

For det første lægger jeg megen vægt på, at efterlønsordningen ikke blot kommer til at omfatte en større eller mindre kreds af organiserede lønmodtagere; der vil være

utallige landmænd, detailhandlere og andre erhvervsdrivende samt lønmodtagere, som har mindst lige så stort behov for en efter- lønsordning. Jeg vil derfor henstille, at man også undersøger muligheden for at tilgodese disse store grupper.

Jeg er endvidere af den opfattelse, at man må undersøge mulighederne for at sikre efterlønsordningen mod inflation. Der må formentlig være muligheder for at kom- binere efterlønsordningen med den såkaldte indeksopsparring.

Endelig vil jeg også gerne fremdrage, at jeg til min overraskelse har set fagforenings- udtalelser, gående ud på, at fagbevægelsen skulle administrere eller i det mindste øve indflydelse på de store fonds, der vil komme til at indgå i denne efterlønsordning. Tan- ken om en politisk administration af mid- lerne kan efter min opfattelse kun tjene til at vække modstand hos de kredse, som ellers gerne ville støtte tanken om en efter- lønsordning.

Så nævner regeringen i sin åbningstale også forskellige andre sociale forbedringer. Jeg må indrømme, at jeg i høj grad beundrer den, der har et klart overblik over de for mig at se ofte helt kaotiske sociale ord- ninger. På disse områder har venstre på sit landsmøde — hvad det ærede medlem hr. K. B. Andersen var inde på — og igen- nem vort nye program peget på eller prøvet at åbne en dør til et reformprogram, et program, som jeg for øvrigt vil tro må afføde interesse også uden for venstre, og jeg blev næsten helt rørt, da jeg hørte det ærede medlem hr. K. B. Andersen tale om venstres program næsten med en større interesse, end der selv åbningstalen til del, men jeg kan alene af tidsmæs- sige grunde ikke nu komme ind på yder- ligere udtalelser, som det ærede medlem kom med. Jeg har også en del andet at skulle have fremført. Det er vel et spørgs- mål, om ikke hele vor sociale opbygning og administration efterhånden må siges at være blevet så uoverskuelig og kompliceret, at man fra alle sider i virkeligheden må erkende behovet for en revision.

Da jeg sad og hørte åbningstalen, stud- sede jeg over, at folkeafstemningen den 25. juni kun blev nævnt sådan rent en passant. En nærmere gennemlæsning af talen viser, at det må have været helt bevidst. Det har